

dec-07

Berättarglädje och poesi

VISST ÄR DET något särskilt med autodidakter; de självlärda av vilka några tar klivet bort från amatörernas skara. De vars kärlek – amatör kommer ju av verbet amare: att älska – blir till besatthet att finna sitt eget uttryck.

Autodidakter är de båda två, **Jussi Taipaleemäki** som ställer ut i Galleri Smedbyn och **Camilla Hagström** hos Solveig Bergström. Galleri Bäckalyckan bjuder in till en fest för ögat i färg och form. Precis rätt nu när vi närmar oss jul.

Galleri
Smedbyn
Galleri
Bäckalyckan
Galleri
Bergström

I Galleri Smedbyn hänger en bild utförd med vaxkritor på enkel kartong. Det var på sådant överblivet material på pappersbruket i Hyltebruk han målade en gång Jussi Taipaleemäki. Mellan varven under skiftet tog han till kritorna. De var inte så dumma på pappersbruket. De såg. Och vi kan i den där tidiga bilden se Jussi i vardande, den som vandrade raka vägen upp till Louvren i Paris. På galleriets hemsida talas om Jussi-anismen. Det är kanske inte alldeles fel. Framtiden må utvisa.

Detta är en retrospektiv utställning. Brand-Johan lyckas presentera en helhet med känsla och estetik av gammalt och nytt i konstnärens produktion. Han

Jussi Taipaleemäki målar sina bilder av hjärtans lust

känner sin Jussi. Första utställningen här var för 25 år sedan. Då gällde ännu kartongen och kritorna. Sedan har det blivit fler utställningar i Smedbyn. Nya teman, som stannat kvar i minnet hos betraktaren, men samma uttryck. Det är Jussi, Inget att ta fel på.

Vad är han då Jussi Taipaleemäki? Naivist, folkskildrare, en kärv finländsk målare, en burlesk, en efterföljare till Chagall? Allt det är han nog. Han hyllar det nära och mänskliga. Det finns med i allt han gör. Titta och njut av Himlafärden i första rummet, hans Fredrik Åkare och den söta Cecilia Lind ur Cornelis-sviten, hans Ungdomskällan med motiv från ån där borta i Hyltebruk eller den finstämda Till Min syster ur Dan Andersson-sviten.

Längst in nya oljor med det norrländska ljuset som inspiratör, förenklat, stiliserat nästan, ännu mer färg. Eller den också nya svi-

ten av minibilder: kvinnor, modeller skildrade så som bara Jussi gör det. Också skulpturena och relieferna är hans egna i uttrycket och alldeles strax, nu i december, invigs hans fullskaleskulptur beställd av dagens pappersbruk i Hyltebruk, Stora Enso. Skiftarbeteren heter den, i brons liksom objekten i Smedbyn. Utställningen pågår till slutet av januari. Gå dit och bli glad över frodig berättarglädje på Jussis vis!

Camilla Hagström är så väsensskild från Jussi som tänkas kan. Hon är en konstnär som omvandlar det vackra i naturen till poesi. Som kontrast till naturens färgrikedom håller hon en slags grå-beige skala i sina verk men där finns alltid ett inslag, en accent av färg, av rött, lila. Motiven kan vara äppleblom, stjärklar, sjölandskap målade eller rättare sagt utförda i en pastos teknik som i slutresultatet blir nästan tredimensionell.

Camilla Hagström förvandlar det vackra i naturen till poesi.

Hennes uttryck är precis. Hon tycks veta när hon skall sluta, när det drömda inre landskapet fått just den form hon eftersträvar.

Solveig Bergström hittar sina konstnärer lite varstans, på mäsor och utställningar här hemma och utomlands. Ganska ofta visar hon fram guldkornen. Camilla Hagström kan nog sägas vara ett sådant.

BERÄTTARGLÄDJEN är också närvarande på Bäckalyckan. Åtta konstnärer berättar om världen var och en på sin fason. Resultatet har blivit en festlig blandning av olika tekniker. Här finns mycket färg, mycket ljus men också eftertänksamhet som i **Ka-**

rin Arfalks ensliga hus och **Tina Eskilssons** båtar på väg någonstans ut i det okända. Helhetsintrycket av den här utställningen är ändå färg som i **Ebba von Wachenfeldts** festliga glasvas i ilande grönt, som hos **Michel Ackerman** och **Lena Ränfors**. Hon höjer temperans färgskala flera grader. **Birgitta Anderssons** miniakvareller och etsningar imponerar förstas och **Malin Perssons** Springtime flödar.

Akvarell eller foto? Det frågar man sig inför **Arne Gustavssons** svit. Senast på museet och då mer renodlat foto, nu har han hittat nya vägar men har ändå fotografiet som bas.

MARIA CAMPBELL